

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 listopada 2024 r.,

bez udziału stron

sprawy **J.K.**

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach

z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt IX Ka 812/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 31 marca 2022 r., sygn. akt IX K 856/20 i przekazującego sprawę Sądowi

Rejonowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę;

**2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć
oskarżonego J.K..**

UZASADNIENIE

J.K. został oskarżony o to, że w dniu 28 marca 2020 roku w K., znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem I badania: 0,84 mg/l i II badania: 0,85 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki F. o nr rej. [...], to jest o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 31 marca 2022 roku, w sprawie o sygn. akt IX K 856/20, uniewinnił J.K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku polegającą na dowolnej nie uwzględniającej zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny ujawnionych w trakcie rozprawy dowodów i bezkrytycznym odniesieniu się do wyjaśnień oskarżonego i przyjęciu na podstawie niepełnej opinii, nie uwzględniającej wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, zwłaszcza okoliczności wskazywanych przez świadka M.S. o czasie spożywania alkoholu przez oskarżonego znajdujących odzwierciedlenie w protokole badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu J.K., w którym deklarował czas i ilości spożytego alkoholu, a także sposobu poruszania się oskarżonego po opuszczeniu pojazdu utrwalony na zapisie monitoringu co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego przyjęcia, że zebrany w sprawie materiał dowodowy dostarczył podstawy do uznania J.K. za niewinnego dokonania zarzucanego mu czynu, pomimo tego, że prawidłowa ocena zgromadzonych dowodów w ich wzajemnym połączeniu oraz właściwym ujęciu całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzić powinna do przyjęcia, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu występk.

Skarżący wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii biegłego dr G.L. w celu wyjaśnienia dlaczego nie wziął pod uwagę okoliczności wskazanych przez świadka M.S. - funkcjonariusza Policji - o czasie spożywania alkoholu przez oskarżonego znajdującego odzwierciedlenie w protokole badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu o deklarowanej przez oskarżonego spożytej ilości alkoholu o godz. 15:00 i określenia czy ilość ta powodowała, że ok godz. 17:30 znajdował się on w stanie nietrzeźwości, mając nadto na uwadze kliniczne objawy ujawnione na zapisie monitoringu oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 20 marca 2024 r., sygn. akt IX Ka 812/23, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając rażącą obrazę przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zapadłego wyroku w postaci art. 437 § 1 k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 31 marca 2022 roku, sygn. akt IX K 856/20 i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach był prawidłowy, treść środka odwoławczego w wywiedzionego przez urząd prokuratorski stanowiła w istocie tylko i wyłącznie polemikę z prawidłowo ocenionym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 31 sierpnia 2023 roku, sygn. akt IX Ka 1013/22 i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w odpowiedzi na wniesioną skargę, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego J.K. okazała się niezasadna, wobec czego podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 § 1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.).

Tym samym niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy. Przedmiotem kontroli w

tym postępowaniu jest tylko stwierdzenie, czy uchylając wyrok sądu pierwszej instancji z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy kierował się podstawami wydania wyroku kasatoryjnego wskazanymi w art. 539a § 3 k.p.k. oraz czy takie rozstrzygnięcie było w konkretnej sprawie konieczne (zob. postanowienie SN z dnia 13 września 2022 r., V KS 15/22; postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., II KS 29/21; postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., V KS 36/21).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że sąd odwoławczy nie dopuścił się naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., a przede wszystkim obraży art. 437 § 1 k.p.k., na który we wniesionej skardze powołuje się obrońca oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu apelacji prokuratora, wniesionej na niekorzyść oskarżonego, podzielił wyrażony w niej pogląd, że sąd *meriti* dopuścił się naruszenia przepisów postępowania, bowiem oparł się na niepełnej opinii, która nie uwzględniała wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy. Jednocześnie sąd odwoławczy wskazał, że wobec treści art. 454 § 1 k.p.k. koniecznym było uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wbrew twierdzeniom zawartym w skardze, sąd odwoławczy wskazał na zaistnienie takich uchybień w zakresie przeprowadzonej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, bez konieczności ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, których istnienie skutkowało koniecznością uchylenia wyroku we wskazanym zakresie. Jednocześnie z uwagi na ograniczenie płynące z treści art. 454 § 1 k.p.k., nie mógł skazać oskarżonego w instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu wyroku sąd odwoławczy stwierdził, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że J.K. wskazywał na spożywanie alkoholu o godz. 15:00 w dniu 28 marca 2020 roku, tj. w dzień, w którym miał on prowadzić pojazd znajdując się w stanie nietrzeźwości. Zatem, jak podniósł tenże sąd, opinia biegłego G. L. przeprowadzona przed sądem I instancji nie była pełna i wyczerpująca. Sąd odwoławczy odniósł się także do opinii biegłej M.S., z której wynika, że „w przypadku oparcia się tylko na wynikach badań wydychanego powietrza na zawartość alkoholu, nie uwzględniając deklaracji spożywania alkoholu

po zdarzeniu (a więc zgodnie z informacją podaną przez oskarżonego na komisariacie), to na ich podstawie można określić, że J.K. w godzinach 17.40-17.50 znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu w jego krwi przekraczało bądź zmierzało do przekroczenia wartości 0,5 promila. Z kolei w przypadku, gdyby oskarżony o godz. 15:00 spożył 250 ml wódki to posiadałby stężenie alkoholu na poziomie około 1,5 promila około godz. 17 lub około 1,3 promila około godz. 18.30. Tym samym około 17.40-17.50 J.K. znajdowałby się w stanie nietrzeźwości. Uwzględniając jednak zmierzoną zawartość alkoholu wynikającą z protokołu uznać należy, że po zdarzeniu doszło do nadpicia alkoholu”.

W świetle tych informacji, jak również uwzględniając nagranie z monitoringu z dnia zdarzenia, na którym widać jak oskarżony ma problem z równowagą, a jego chód jest chwiejny oraz sposób jego jazdy i parkowania, sąd II instancji uznał, że uniewinnienie oskarżonego w tej sprawie było zdecydowanie przedwcześnie, zaś z uwagi na uregulowanie określone w art. 454 k.p.k., nie jest możliwe wydanie wyroku skazującego. Został zatem spełniony warunek przyjęty w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego albo umarzającego postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. uchwała SN z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy nie znajdując podstaw do uwzględnienia skargi orzekł o jej oddaleniu, obciążając oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.

WB.

[ał]

